

UNIwersytet
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu
Wydział Prawa i Administracji
ul. Władysława Bojarskiego 3, 87-100 Toruń
tel. 566114122

Instytut Nauk Prawnych
Plac Słowiański 9, 65-417 Zielona Góra

Zielona Góra, 12 czerwca 2026 roku

dr hab. Rafał Wrzecieć prof. UZ
Uniwersytet Zielonogórski

1. Wzrostu
2. Proszę o przekazanie
Pani Promotor oraz
Doktorantowi

Z-ca Przewodniczącego
Rady Dyscypliny Nauki Prawne

Recenzja rozprawy doktorskiej Pana mgr. Krzysztofa Świątczaka
pt. „Instytucje i instrumenty prawne służące sukcesji przedsiębiorstwa osoby fizycznej zawarte
w ustawie o zarządzie sukcesyjnym”, Toruń 2026,
przygotowanej pod kierunkiem Pani dr hab. Anny Moszyńskiej prof. UMK

I. Wybór tematu, konstrukcja pracy, metody badawcze

Głównym przedmiotem badań recenzowanej rozprawy doktorskiej jest analiza instytucji i instrumentów prawnych służących sukcesji przedsiębiorstwa osoby fizycznej zawartych w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz.U. z 2021 r. poz. 170 ze zm.)¹ oraz ich ocena z perspektywy siedmiu lat obowiązywania, a nadto udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy rozwiązania zawarte w tym akcie prawnym spełniają zamierzenia projektodawców. Recenzowana praca ma mieć z założenia charakter całościowy i obejmować swym zakresem także zagadnienia: zarządu przedsiębiorstwem w spadku do dnia ustanowienia zarządu sukcesyjnego albo wygaśnięcia uprawnienia do powołania zarządcy sukcesyjnego, decyzji związanych z przedsiębiorstwem, działalności regulowanej i wpisów do rejestrów działalności regulowanej oraz innych rejestrów w przypadku śmierci przedsiębiorcy, decyzji związanych z przedsiębiorstwem w przypadku zbycia przedsiębiorstwa, zarządu sukcesyjnego w przypadku śmierci współnika spółki cywilnej, tymczasowego wykonywania praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie czy sukcesji prawopodatkowej przedsiębiorstwa w spadku.

Omawiane w dysertacji zagadnienia pozwoliły Autorowi na sformułowanie trzech hipotez

¹ W dalszej części określana jako: „Ustawa o zarządzie sukcesyjnym” lub „Ustawa”.

badawczych. Zgodnie z pierwszą z nich zastosowane przez prawodawcę rozwiązania wynikające z Ustawy o zarządzie sukcesyjnym umożliwiają sprawne zarządzanie przedsiębiorstwem osoby fizycznej w okresie trwania postępowań spadkowych (postępowania o stwierdzenie nabycia spadku oraz postępowania o dział spadku), natomiast nie umożliwiają one przeprowadzenia w pełni sukcesji w dalszej perspektywie. Ze względu na istotne braki, chcąc przeprowadzić pełen proces sukcesji, dzięki któremu dane przedsiębiorstwo funkcjonowałoby po zakończeniu postępowania w przedmiocie nabycia spadku bądź dokonaniu działu spadku, zasadnym jest sięgnąć po rozwiązania uregulowane w innych ustawach, głównie z zakresu prawa cywilnego i gospodarczego. Druga hipoteza Autora stanowi, że w związku z występowaniem licznych rozbieżności w doktrynie Ustawa wymaga wprowadzenia szeregu zmian, które usprawniłyby proces zarządzania przedsiębiorstwem w spadku, które powinny obejmować między innymi procedurę powołania i odwołania zarządcy sukcesyjnego oraz tymczasowego przedstawiciela, a także kwestie związane z przedłużeniem dopuszczalnego okresu trwania zarządu sukcesyjnego. Zdaniem Autora (trzecia hipoteza) – zmiany wprowadzone przez prawodawcę do Ustawy o zarządzie sukcesyjnym na mocy nowelizacji z 31 lipca 2019 r., choć stanowią istotny krok naprzód w zakresie przeprowadzenia procesu sukcesji przedsiębiorstwa osoby fizycznej, to nadal są niewystarczające do przeprowadzenia pełnego procesu sukcesji, czyli takiej, dzięki której przedsiębiorstwo mogłoby funkcjonować po zakończeniu postępowania w przedmiocie nabycia spadku bądź dokonania działu spadku.

Głównym celem niniejszej rozprawy doktorskiej jest rozstrzygnięcie, czy instytucje i instrumenty prawne zawarte w Ustawie o zarządzie sukcesyjnym zapewniają możliwość zachowania ciągłości prowadzenia działalności gospodarczej po śmierci prowadzących je przedsiębiorców. Aby osiągnąć wskazany cel w pierwszej kolejności Autor podjął próbę udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy na mocy tej Ustawy wprowadzone zostały odpowiednie mechanizmy umożliwiające sprawne zarządzanie przedsiębiorstwem w okresie od śmierci przedsiębiorcy do zakończenia postępowania spadkowego, czyli dnia nabycia przedsiębiorstwa w spadku stanowiącego składnik spadku w całości przez jedną osobę, bądź dnia dokonania działu spadku obejmującego przedsiębiorstwo w spadku, który to czas Autor określa mianem krytycznego dla danego przedsiębiorstwa. Doktorant rozważa także, czy instytucje i instrumenty prawne zawarte w Ustawie o zarządzie sukcesyjnym mogą służyć sukcesji w dalszej perspektywie czasowej, czyli czy Ustawa ta zawiera regulacje umożliwiające kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa po zakończeniu postępowania w przedmiocie nabycia

UNIwersytet
Zielonogórski

KATEDRA PRAWA CYWILNEGO, HANDLOWEGO
I MIĘDZYNARODOWEGO PRAWA PRYWATNEGO

Instytut Nauk Prawnych
Plac Słowiański 9, 65-417 Zielona Góra

spadku albo po dokonaniu działu spadku. Jako cel dodatkowy dysertacji Autor podejmuje wskazanie dodatkowych rozwiązań, które należy wprowadzić oraz które przepisy Ustawy należy zmienić i jaki nadać im kształt, aby możliwe było w pełni wykorzystanie potencjału Ustawy o zarządzie sukcesyjnym i zrealizowanie celów nakreślonych przez projektodawców i prawodawcę.

Recenzowana praca została napisana dobrym językiem, obrazującym umiejętność prowadzenia badań. Wysoko oceniam dobór tematu rozprawy. Jest to temat doniosły praktycznie, trudny teoretycznie i nie sposób kwestionować, że nadaje się na temat pracy doktorskiej. Podjęcie przez Autora problematyki dotyczącej instytucji i instrumentów prawnych służących sukcesji przedsiębiorstwa osoby fizycznej oraz ich ocena było uzasadnione z uwagi na podnoszone istotne wątpliwości w literaturze i praktyce.

Pozytywnie należy ocenić także obraną przez Autora recenzowanej rozprawy główną metodę badawczą, którą Doktorant spranie się posługuje. Jest to przede wszystkim metoda formalno – dogmatyczna opierająca się na wykładni tekstów prawnych wraz z wykorzystaniem dorobku nauki prawa oraz orzecznictwa sądowego, także celem podkreślenia problemów, jakie prawo napotyka w związku z wprowadzeniem i stosowaniem instytucji i instrumentów prawnych służących sukcesji przedsiębiorstwa osoby fizycznej, a wynikających z Ustawy o zarządzie sukcesyjnym. Doktorant prezentuje również wyniki dokonanych przez siebie badań ankietowych.

Recenzowana rozprawa doktorska składa się z czternastu rozdziałów, tj.: *Zagadnienia wstępne związane z ustawą o zarządzie sukcesyjnym; Przedsiębiorstwo w spadku; Właściciele przedsiębiorstwa w spadku; Zachowawczy zarząd sukcesyjny; Wymagania stawiane wobec osoby powołanej na zarządcę sukcesyjnego; Ustanowienie zarządu sukcesyjnego; Prawa, obowiązki oraz odpowiedzialność zarządcy sukcesyjnego; Zakończenie pełnienia funkcji przez zarządcę sukcesyjnego; Wygaśnięcie zarządu sukcesyjnego; Przedłużenie zarządu sukcesyjnego; Decyzje związane z przedsiębiorstwem; Daniny publiczne a zarząd sukcesyjny; Zarząd sukcesyjny w spółce cywilnej; Tymczasowy przedstawiciel udziału zmarłego małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie.* Cel i hipotezy badawcze zostały przedstawione we Wstępie do opracowania, a wnioski i postulaty *de lege ferenda* – w końcowej części pracy.

W pierwszym rozdziale opisane zostały przede wszystkim: geneza i cele Ustawy o zarządzie sukcesyjnym oraz jej nowelizacje, przesłanki umożliwiające zastosowanie jej przepisów

UNIwersytet
ZIELONOGÓRSKI

KATEDRA PRAWA CYWILNEGO, HANDLOWEGO
I MIĘDZYNARODOWEGO PRAWA PRYWATNEGO

Instytut Nauk Prawnych
Plac Słowiański 9, 65-417 Zielona Góra

oraz rozważania dotyczące natury prawnej i kompleksowości zarządu sukcesyjnego, a także możliwości zastosowania Ustawy w odniesieniu do działalności rolniczej czy wpływu pandemii COVID-19 i uchwalanych w tym okresie ustaw na regulacje Ustawy o zarządzie sukcesyjnym. Rozdział drugi i rozdział trzeci zostały poświęcone głównym zagadnieniom związanym z Ustawą o zarządzie sukcesyjnym, czyli przedsiębiorstwu w spadku oraz właścicielom przedsiębiorstwa w spadku.

W rozdziale czwartym przedstawiona została analiza instytucji zachowawczego zarządu sukcesyjnego, czyli zarządu sprawowanego do dnia ustanowienia zarządu sukcesyjnego albo wygaśnięcia uprawnienia do powołania zarządcy sukcesyjnego.

W rozdziale piątym podjęto rozważania na temat przesłanek pozytywnych, których wystąpienie jest konieczne, aby dana osoba mogła sprawować funkcję zarządcy sukcesyjnego oraz przesłanek negatywnych, uniemożliwiających powołanie danej osoby na zarządcę sukcesyjnego bądź dalsze sprawowanie przezeń wskazanej funkcji.

Rozdział szósty zawiera analizę procesu kluczowego dla istnienia zarządu sukcesyjnego, czyli jego ustanowienia, a ze względu na specyfikę owego mechanizmu rozważania na temat ustanowienia zarządu sukcesyjnego przez przedsiębiorcę za życia oraz po jego śmierci podzielono na odrębne podrozdziały.

Rozdział siódmy zawiera analizę praw, obowiązków oraz zasad odpowiedzialności zarządcy sukcesyjnego, zaś w rozdziale ósmym poruszono problematykę zakończenia pełnienia funkcji przez zarządcę sukcesyjnego.

W rozdziale dziewiątym podjęte zostały rozważania na temat przesłanek, których zaistnienie powoduje bezpowrotne wygaśnięcie zarządu sukcesyjnego. Rozdział dziesiąty zawiera rozważania dotyczące przedłużenia zarządu sukcesyjnego.

Rozdział jedenasty zawiera rozważania na temat między innymi sukcesji decyzji administracyjnych związanych z przedsiębiorstwem, zaś w rozdziale dwunastym Autor przedstawił zagadnienia podatkowe związane z zarządem sukcesyjnym, a dokładnie kwestie danin publicznych, statusu przedsiębiorstwa w spadku na gruncie prawa podatkowego, wykonywania przez przedsiębiorstwo w spadku praw i obowiązków podatkowych, jego odpowiedzialności za zobowiązania i zaległości podatkowe, czy problematyka sukcesji prawnopodatkowej.

Rozdziały trzynasty i czternasty poświęcone zostały zagadnieniom wykraczającym poza zakres uregulowanej w Ustawie o zarządzie sukcesyjnym instytucji zarządu sukcesyjnego przedsiębiorstwem osoby fizycznej, a konkretnie zarządowi sukcesyjnemu w spółce

UNIwersytet
ZIELONOGÓRSKI

KATEDRA PRAWA CYWILNEGO, HANDLOWEGO
I MIĘDZYNARODOWEGO PRAWA PRYWATNEGO

Instytut Nauk Prawnych
Plac Słowiański 9, 65-417 Zielona Góra

cywilnej oraz nowej instytucji wprowadzonej do tej ustawy na mocy nowelizacji z lipca 2019 r., tj. tymczasowemu przedstawicielowi udziału zmarłego małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie.

II. Główna teza rozprawy oraz wybrane tezy szczegółowe

Zgodnie z art. 187 ust. 1-2, art. 190 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.), rozprawa doktorska, przygotowana pod opieką promotora lub promotorów albo przez promotora i promotora pomocniczego, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej. Powinna także prezentować ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia przez niego pracy naukowej. Z przytoczonego przepisu wynika, że rozprawa doktorska poza przedstawieniem ogólnej wiedzy teoretycznej Kandydata powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego.

Podstawowy, wskazany przez Doktoranta problem badawczy recenzowanej rozprawy sprowadza się do weryfikacji, czy instytucje i instrumenty prawne zawarte w Ustawie o zarządzie sukcesyjnym zapewniają możliwość zachowania ciągłości prowadzenia działalności gospodarczej po śmierci prowadzących je przedsiębiorców.

Aby zmierzyć się z powyższą tezą, w pierwszej kolejności należało podjąć próbę udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy na mocy Ustawy o zarządzie sukcesyjnym wprowadzone zostały odpowiednie mechanizmy umożliwiające sprawne zarządzanie przedsiębiorstwem w okresie od śmierci przedsiębiorcy do zakończenia postępowania spadkowego, tj. dnia nabycia przedsiębiorstwa w spadku stanowiącego składnik spadku w całości przez jedną osobę, bądź dnia dokonania działu spadku obejmującego przedsiębiorstwo w spadku, który to czas określić można mianem krytycznego dla danego przedsiębiorstwa. Następnie koniecznym było rozważenie, czy instytucje i instrumenty prawne zawarte w Ustawie o zarządzie sukcesyjnym mogą służyć sukcesji w dalszej perspektywie czasowej, a więc czy regulacje zawarte w Ustawie umożliwiają kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa po zakończeniu postępowania w przedmiocie nabycia spadku albo po dokonaniu działu spadku.

Cel pracy został określony w sposób zbieżny z opisanym powyżej problemem badawczym.

Teza pracy i cel badawczy określony został zasadniczo prawidłowo. Problem badawczy

[Handwritten signature]

rysuje się w recenzowanej pracy dość wyraźnie. Wnioski podsumowujące rozważania przedstawione przez Autora zasadniczo w końcowej części pracy stanowią sensowne podsumowanie i uzasadnienie prowadzonych wcześniej rozważań. Dodatkowo aktualność tematu i charakter opracowania w pełni uzasadniają postawione przez Autora cele badawcze i tezy rozprawy. Wydaje się, że temat rozprawy został wyczerpany w zasadniczym jego ujęciu. Znacząca wydaje się też wiedza Doktoranta, którą można dostrzec na podstawie analizy recenzowanej rozprawy. Doktorant wykazał się dobrą znajomością problematyki, której zdecydował się poświęcić dysertację oraz wystarczającą wiedzą z zakresu cywilistyki.

Przechodząc kolejno do uwag szczegółowych dotyczących przedmiotowej rozprawy doktorskiej w pierwszej kolejności dostrzec należy, iż choć praca składa się z czternastu rozdziałów, można ją podzielić na pięć zasadniczych grup zagadnień.

Pierwsza grupa to zagadnienia wprowadzające i węzłowe, które Autor przedstawia w rozdziałach: pierwszym, drugim, trzecim i czwartym. Po zaprezentowaniu w rozdziale pierwszym takich zagadnień, jak choćby: założone przez projektodawcę cele Ustawy o zarządzie sukcesyjnym, przesłanki umożliwiające zastosowanie jej przepisów oraz rozważania dotyczące natury prawnej i kompleksowości zarządu sukcesyjnego, Doktorant analizuje zasadnicze pojęcia tej regulacji, a więc „przedsiębiorstwo w spadku” oraz „właściciel przedsiębiorstwa w spadku”.

W ramach rozważań dotyczących przedsiębiorstwa w spadku Autor wyszczególnia wyróżniające je kryteria, a także dokonuje jego porównania słusznie przy tym zauważając, iż niemożliwa jest jednoznaczna kwalifikacja pojęcia przedsiębiorstwa w spadku pod względem przedmiotowym, podmiotowym i funkcjonalnym, a na gruncie art. 2 Ustawy o zarządzie sukcesyjnym odpowiada ono pojęciu przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym, choć może ono być definiowane także w znaczeniu funkcjonalnym – jako synonim prowadzenia działalności gospodarczej z wykorzystaniem tego przedsiębiorstwa, czyli ma ono charakter przedmiotowo-funkcjonalny. Doktorant trafnie zauważając, iż regulacje zawarte w tej Ustawie, w szczególności wprowadzenie instytucji zarządu sukcesyjnego, nie byłyby na tyle przełomowe bez zdefiniowania przez prawodawcę nowego pojęcia, jakim jest przedsiębiorstwo w spadku, dochodzi do słusznej pozytywnej oceny określenia przez ustawodawcę bardzo szerokiej definicji wskazanej masy majątkowej, którą – tak jak pojęcie przedsiębiorstwa na gruncie art. 55¹ k.c. – nie musi się cechować jakimkolwiek zorganizowaniem składników.

W odniesieniu do właścicieli przedsiębiorstwa w spadku, oprócz fundamentalnej kwestii

UNIwersytet
Zielonogórski

KATEDRA PRAWA CYWILNEGO, HANDLOWEGO
I MIĘDZYNARODOWEGO PRAWA PRYWATNEGO

Instytut Nauk Prawnych
Plac Słowiański 9, 65-417 Zielona Góra

analizy katalogu osób posiadających wskazany status, Doktorant prezentuje także zagadnienia odnoszące się do podstawowych praw i obowiązków właścicieli przedsiębiorstwa w spadku, słuszne przy tym zauważając, iż trafniejsze byłoby użycie określenia „uprawniony do przedsiębiorstwa w spadku” (zamiast „właściciel przedsiębiorstwa w spadku”). Interesującym jest także postulat *de lege ferenda* o konieczności rozszerzenia katalogu właścicieli przedsiębiorstwa w spadku o dalszych nabywców przedsiębiorstwa w spadku bądź udziału w nim.

W interesie właścicieli przedsiębiorstwa w spadku, a także jego kontrahentów i pracowników jest, aby funkcjonowało ono nieprzerwanie niezależnie od okoliczności. Autor w kolejnej części (rozdziale czwartym) analizuje instytucję zachowawczego zarządu sukcesyjnego, a więc zarządu sprawowanego do dnia ustanowienia zarządu sukcesyjnego albo wygaśnięcia uprawnienia do powołania zarządcy sukcesyjnego. Jak trafnie przy tym zauważa – najważniejszym celem czynności zachowawczych jest zapewnienie ciągłości przedsiębiorstwa w spadku poprzez umożliwienie – do momentu ustanowienia zarządu sukcesyjnego – dokonywania czynności służących ochronie istniejącego przedsiębiorstwa.

Druga grupa zagadnień omawianych w dysertacji, zawarta została w rozdziałach: piątym, siódmym i ósmym. Zostały one poświęcone osobie zarządcy sukcesyjnego od momentu powołania poprzez sprawowanie funkcji, do zakończenia pełnienia przez niego obowiązków. W tej części Doktorant trafnie postuluje choćby konieczność wprowadzenia katalogu cech, umiejętności czy wiadomości, które powinna posiadać osoba wybrana na zarządcę sukcesyjnego zauważając przy tym, iż w przypadku pewnych typów działalności gospodarczych niekiedy wymagana jest także specjalistyczna wiedza dotycząca prowadzenia danego przedsiębiorstwa. Autor nadto zgłasza potrzebę wskazania przez ustawodawcę na wymóg posiadania przez zarządcę sukcesyjnego pełnej zdolności do czynności prawnych od momentu powołania.

Co istotne, Autor analizując problematykę praw i obowiązków zarządcy sukcesyjnego, opowiada się za interesującym podziałem na zewnętrzną oraz wewnętrzną granicę jego kompetencji wskazując, iż zewnętrzna granica kompetencji zarządcy sukcesyjnego została określona w art. 29 Ustawy o zarządzie sukcesyjnym, zaś wewnętrzna granicę kompetencji – w art. 22 i 23. Wskazuje przy tym, iż przekroczenie zewnętrznej granicy kompetencji przez zarządcę sukcesyjnego nie wywoła skutków w sferze prawnej właścicieli przedsiębiorstwa w spadku niezależnie od tego, czy dana czynność mogłaby zostać uznana za przekraczającą bądź nieprzekraczającą zwykły zarząd. Wewnętrzna granica kompetencji opiera się natomiast o rozróżnienie pojęć zwykłego zarządu oraz tych przekraczających zwykły

zarząd na gruncie Ustawy o zarządzie sukcesyjnym.

Kolejna część analizy dotyczy instytucji zarządu sukcesyjnego – zasadniczych zagadnień związanych z jego ustanowieniem, wygaśnięciem i przedłużeniem. Zostały one zawarte w rozdziałach: szóstym, dziewiątym i dziesiątym. W tej części, obok ciekawych wywodów w przywołanym zakresie, szczególnie interesująca jest analiza problematyki przedłużenia zarządu sukcesyjnego, w tym odpowiedniego terminu, w którym należy złożyć wniosek o przedłużenie. Jak słusznie zauważa Doktorant, w świetle aktualnych regulacji złożenie do sądu wniosku nie gwarantuje jego rozpatrzenia przed upływem dwóch lat od dnia śmierci przedsiębiorcy, kiedy to zarząd sukcesyjny wygasa, a zarząd sukcesyjny powinien istnieć w chwili orzekania o jego przedłużeniu. Słusznym jest więc postulat o potrzebie wyraźnej interwencji prawodawcy w tym zakresie, choć jako zbyt daleko idący uważam wniosek *de lege ferenda*, że zarząd sukcesyjny nie powinien wygasać z upływem dwóch lat od dnia śmierci przedsiębiorcy, jeżeli przed upływem tego okresu podmioty uprawnione złożą wniosek o jego przedłużenie (wówczas zarząd zostałby przedłużony z mocy prawa co najmniej do momentu uprawomocnienia się orzeczenia w tej sprawie).

Ostatnią część zagadnień – po omówieniu problematyki decyzji związanych z przedsiębiorstwem po śmierci przedsiębiorcy oraz danin publicznych związanych z przedsiębiorstwem w spadku i zarządem sukcesyjnym – stanowią rozważania na temat zarządu sukcesyjnego w spółce cywilnej oraz tymczasowego przedstawiciela udziału zmarłego małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie. Podjęcie tej tematyki jest w pełni uzasadnione z uwagi przede wszystkim na fakt, iż nierzadko działalności prowadzone w formie jednoosobowej działalności gospodarczej i spółki cywilnej są ze sobą w praktyce powiązane.

Podsumowując należy stwierdzić, że Kandydat szczegółowo i przy zachowaniu systematyki przyjętej w Ustawie o zarządzie sukcesyjnym przedstawia temat pracy. Autor szczegółowo i precyzyjnie omawia analizowaną materię, posługując się przy tym również własną, uzasadnioną oceną oraz przedstawia postulaty *de lege ferenda*. Rozprawa pt. „*Instytucje i instrumenty prawne służące sukcesji przedsiębiorstwa osoby fizycznej zawarte w ustawie o zarządzie sukcesyjnym*”, przedstawia analizowaną problematykę w sposób oryginalny w kontekście aktualnego stanu publikacji naukowych oraz twórczy poprzez przyjęcia własnej systematyki prezentacji analizy przedmiotowego zagadnienia.

UNIwersytet
Zielonogórski

KATEDRA PRAWA CYWILNEGO, HANDLOWEGO
I MIĘDZYNARODOWEGO PRAWA PRYWATNEGO

Instytut Nauk Prawnych
Plac Słowiański 9, 65-417 Zielona Góra

III. Strona formalna rozprawy

Pod względem formalnym recenzowana praca odpowiada przyjętym standardom. Autor w stopniu wystarczającym opanował technikę pisania pracy naukowej. Praca opiera się na obszernym materiale źródłowym, w tym ponad 400 pozycji bibliografii i blisko 300 orzeczeń. Bibliografia i przypisy są sporządzone prawidłowo. Nie oznacza to wcale, że dysertacja jest wolna od jakichkolwiek uchybień. Podkreślić należy, iż pod względem graficznym można zwrócić uwagę na pozostawienie na końcu wersu pojedynczych liter, tj. *i*, *w*, *z*, *o*, *a*. Jednak praca przygotowana jest w sposób staranny, a sposób językowego i prawniczego ujęcia prezentowanych myśli oceniam pozytywnie.

IV. Konkluzje

Recenzowana rozprawa doktorska Pana mgr. Krzysztofa Świątczaka pt. *„Instytucje i instrumenty prawne służące sukcesji przedsiębiorstwa osoby fizycznej zawarte w ustawie o zarządzie sukcesyjnym”* stanowi udaną autorską propozycję rozwiązania doniosłego, trudnego i aktualnego problemu naukowego. Recenzowana rozprawa doktorska przedstawia określone zagadnienie naukowe w sposób oryginalny i twórczy oraz, prezentując ogólną wiedzę teoretyczną Kandydata w dyscyplinie, przyjmuje własną systematykę prezentacji analizy przedmiotowego zagadnienia. W recenzowanej rozprawie można dostrzec – charakterystyczne dla tego etapu rozwoju naukowego – przekonanie o tym, że podejmowane w ramach rozprawy zagadnienia można łatwo rozwiązać. Nie ma to oczywiście wpływu na pozytywną ocenę rozprawy.

Doktorant wykazał się bardzo dobrą znajomością analizowanych instytucji prawnych oraz umiejętnością samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Uważam, że przedłożona dysertacja spełnia warunki do uzyskania stopnia naukowego doktora przewidziane ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.) i wnoszę o przeprowadzenie dalszych kroków w postępowaniu zmierzającym do nadania stopnia naukowego doktora, w tym dopuszczenie Pana mgr. Krzysztofa Świątczaka do obrony recenzowanej rozprawy.

dr hab. Rafał Wrzecień prof. UZ